

szüle egymás mellé állítja mindkettőt, elmondhatja velök a reggeli imádságot: «Úr Isten én mennyi szent atyám!», azután a szüléinket és tanítóink-ért való könyörgést: «Mennyei atyám az úr Jézus Krisztusban!» Azt bizony; nem is ám holmi versbe szedett sületlen rigmust, kiről azt sem tudja az ember, miféle ember találmány: búcsú-sok hozták-e Gyüdről, vagy a vaiszlói poeta esküvőjéből. Mikor az imádságnak vége van, akkor a két gyerek megint visszakerül az anyai hatóság alá, mely egy-egy karéj kenyerben nyilatkozik; ezt az anya sajátkezűleg helyezi el Sárka kosarába és Jánoska cifra vászon szeredésába, mely nem madzagra van fűzve, mint a zsellégyerekeké, hanem kétujjnyi széles fekete szíjra; a szíjnak egyik vége keskeny szálakra aprózva fityeg le két arasztnyi hosszúságban, — mérve a Jánoska arasztjával. A «csak kenyér» egyáltalában nem lázítja fel a két gyermeket. Oh ok tudják jól, hogy még egyszer a «szülke» kezein mennek keresztül és úgy is van. A szüle rájuk támad. Hát ti nagy behemótok! kenyérből akartok tanulni az iskolában? Hát a könyv hol van? Nézzé meg az ember! Hozzei! Már ekkorra a tarisznya ki van akasztva a Jánoska nyakából, és a Sárka kosarával együtt az ablakhoz vitetik. Ott a szüle elhelyezi bennök a zsolttárt és a Hübner legesleg-alól, hogy ki ne essék, mert ebben a két könyvben van a szegény ember gyerekeinek egész utraválója a földi életen át a mennyekre; az öreg kátét csak úgy fogják tanulni, ha jó fejök lesz. A Hübnerre jön a kenyér, a kenyérré egy takaró ruhácska és úgy aztán tarisznya és kosárka visszaakasztatnak illetőségi helyükre. A két gyerek szaladna most már ész nélkül, de a szüle szava még egyszer utjokat állja. «Ökör ment el keetekül?» még egyszer vissza kell sompolyogni kézesókolás végett. Már most szabad a világ egész az iskoláig. A szüle titkon utánok lopózkodik s nagy meglepéssel szemléli a kerítés nyílásán keresztül, a mint a két gyermek leül az ablak alatt, megnézni, mi van a Hübner alatt, mert hogy a szülke pusztá kenyérral nem ereszi őket útnak, az a napnál világosabb. Mi van! De ki tudná azt kitalálni, birjon bár sokkal több tapasztalással, mint Jánoska, vagy élesebb szemekkel mint Sárka. Oh az a csontos kéz, — mely olyan erősen meg tudja húzogatni az ember torkát, mikor fáj, — a szülke keze kifoghatatlan. Nyáron cseresznye, szilva, körte; ősszel szőlő, berkenye, lasponya, a mit a somgyi asszonyoktól kenderért cserélnek; dió, mogoró, tepertő, sült tök, meg az a drága édes körte télen; egy-egy főtt tojás tavasszal, vagy pattogatott kukorica, fehér, mint a gyöles; sőt hihetetlennek látszik, de való igaz, hogy néha még szentjánoskenyer, sőt egy pár kerek füge is lapul a Hübner alatt; mivel van egy kránicz ismerősük, a ki náluk szokott szállásolni s ha meggyűlik a pénze, azt is ott hagyja letétben tavaszig. Aztán a szülke olyan leleményes, hogy két nap egymásután soha sem ad egyfélét, hanem mindig változtatja. Néha, mikor már semmi sem mutatkozik és Jánoska türelmetlenkedik: hát íme jön ám be az ajtón a két nagy ordas macska, mind a kettőnek egy-egy piros alma a nyakába czérnaszálon. Egyik a Jánoskát, másik a Sárkát. Hisz az látni való, hogy az almát a macskák hozták s bizonyosan a padlásról, mivel sokat járnak oda; ezen körülményből azt következteti Jánoska, hogy a többi jó is onnét kerül mind. Csak ő tudná, hol áll! Egyszer fel is merészelt vetemedni, összekeresett kasokat, eresztaljakat, de a kémény mellé a csepűs szekrénybe nem mert nyulni, mivel ott böregér van s megcsipi az ember ujját.

Mikor megzámolják a kapott mogorót s az osztály ellen semmi egyéb kifogás nem támad annál az egy lyukas mogorónál, mely a Jánoska birtokában található, de a melyet Sárka azzal

egyenlit ki, hogy a magából egyet, mely nem lyukas, csak egy kicsit töpörödött, odaad Jánoskának s még rá a lyukast is nála hagyja, megkötetik a béke. Nem úgy ugyan, mintha Jánoska nem tudná, mi lakik a töpörödött mogoróban, világért sem! Jánoska sokkal élelmesebb; hanem reméli, hogy a két rossz mogorón egy szem jó aszalt szilvát cserélhet s így még nyer rajta. Azzal a két gyermek megindul az iskola felé kézenfogva, mint jó testvérekhez illik és egyszerre köszönve nagyot (nem úgy, mint azok a buta városi gyerekek) minden embernek, mint jó

szabályszerűen fehér; fejét beköti kendővel, mely szintén fehér; karját is, hiszen meztelen karral csak nem mehet az isten házába — letakarja egy nagy fehér kendővel; így az egész szüle fehér, mint a hó; az ifjabbak is fehérben járnak, legfeljebb kötényük színes; de a tisztesség színe és a gyászé minálunk az egész fehér. Mikor hazajön az istenházából, lát dolga után és többé nem megy ki az utcára, hanem ha éneklő koldus áll meg az utcán, a ki helyébe várja az alamizsnát, ahhoz még kiszalad egy tányér liszttel; sőt ha a kémesi koldus jön, az még

RUDOLF TRÓNÖRÖKÖS ÉS CSAJÁDJA A LAXENBURGI PARKBAN.

Gause V. rajza.

iskolásokhoz illik és a mint ezt az azon időbeli népiskolai törvény — első és utolsó §-a rendeli.

De én nem Jánoska és Sárka mivoltát, hanem a szüléit akarom ismertetni. Tehát a szüle mikor a két gyermeket szemével elkísérte egész az iskola korháztá deszkákból tákolt kerítéséig; maga is befordul a nagyházba, ott rendbehozza kissé haját, mely szabályszerűen fehér; öltözetét, mely

zsiradékot is kap, mivel olyan szépen tudja énekelni:

«Azért hozzád szívemet emelem,
Cselekedjél irgalmasan velem.»

Az ének aztán nem megy ki a szüle fejből, egész nap énekelgeti:

«Azért hozzád szívemet emelem,
Cselekedjél irgalmasan velem.»

Néha megcsik, hogy megint látják déltájon, a mint megy az utcán valahová, egy szakajtóruhában valamit rejtegetve. Akkor mindenki azt kérdi: vajon ki a beteg? a Bárdos szüle ebédet vitt valakinek. A merre jár, a gyerekek rákiáltoz-

nak: «Szülékém, hová megy keed?» A szülékének minden ilyen kis kíváncsi számára van egy-egy jó szava, néha egy-egy almája, vagy egy kis aszalt cseresznyéje. Néha lemegy a rétre is, ha nem hordta-e el a kis libákat a vadó? Akkor az egész libapásztor-népség hozzágyülekszik a panaszával. A szüle törvényt tart és igazat ad mindenkinek. Ha cselédei hazakerülnek a munkáról, megint csak ő várja őket meleg ételre, néha egy kobak boroskára is. Egy cseppet meg nem inna nálok nélkül. Mikor a férfiak vacsorához ülnek, a gyerekek akkor mondják az esteli kö-

kezdődik nyugalma. A szüle kimegy, sorbanézi az öljátokat, a kaput, ha be van-e akasztva (zárnai ugyan ki elől zárná?) és megint csak ő fekszik utoljára. Még akkor is fejében van az ének:

«Azért hozzád szívemet emelem,
Cselekedjél irgalmasan velem.»

Ez a «szüle».

Hát a «banya»? A szülével teljesen egyenlő korú és hatáskörű teremtese az istennek s hasonlitanak egymáshoz, mint a kelme színe a fonákát hoz. Korán kel, — vagy talán nem is alszik soha — legalább a nyelve. Nem is érdemi a nyugodal-

bevágni. Az ilyen jó reggelre a férfinép is felugrá, belevesz a feleségébe s minthogy reggel nem szokás asszonyt verni, felteszi magában, hogy estére hagyja a számadást. A banya előre örül az esteli mulatságnak. S minthogy Sárka és Jánoska ott találkozik; a banya előljáróban háttaveri őket, azután egy periodusba foglalván gyereket, mestert és iskolát, kijelöli nekik az utat a poklok fészkes fenekére. A tiszteltest nem meri bántani, mert azért a kalodába teszik.

Így szétjélesztvén magától minden jótét-leket, következik a banya legfőbb élvezete, a tyúketetés. Még ez az ostoba állat is megismeri benne a banyát s csak úgy oldalogva settenkedik körülötte, mint a ki nem egy szomorú példából tudja, hogy a vakbuzalom lábaiba kerülhet a tapasztalatlan tyúkfiatalságnak. Ne vetődjék pedig oda a szomszédé! No nem is vetődik; egy napos csirke korában, már a rosta alatt tudja, mi vár rá, ha oda megy; de a banya ezzel nem enged kifogni magán. Ha gyilkos kedvében van, a saját tulajdon kendermagos jérezéjére is ráfogja, hogy a másé, leüti lábáról s nagy patvarkodással átveti a szomszédba. Az mitsem segít a dolgon, ha szomszéd-asszony nem ismeri magáénak a deliktit: azért a banya elpatvarkodik fölötte feldélig.

Most már kimegy az utcára azon borzasan, a mint kikelt az ágyból; a gyerekek ordítva szaladnak be az udvarra, vagy kerülnek a másik sorra. Kötője alatt rejteget valamit, a ki látja, azt mondja rá: most viszi a cséres banya a buzát a zsidóhoz pálinkáért. Ha végig megy a kerten, a menyé ültetvényeit töben megemelgeti, hogy kifonnyadnak; a szegény menyecske sír-ri, hogyan vesz csizmát a fiának? Ha lemegy a rétre, libapásztorok sivalkodva szaladnak szét, kergetik a gyengelibát, mert a banya, a mint utolér valami falkát, elkapja belőle a szélsőt, megnézi a talpát és konstatalja, hogy az az ő jegyében van. A banya lúdja a hány, annyiféle jegyben van. Télen is tud ő mulatságot szerezni magának. Csak azt várja, hogy menyé kiforduljon, menten egyet esavar a rokka farkán és a menyecske nem tudja eltálatni, mi a baja ennek a pörgőnek. Akkor a banya ráformed, hogy nem tud fenni. Szövőszekén összekuszálja a fonalat, akkor árulkodik rá, hogy nem tud szőni. Párnáiból kilopkodja a lúdtollat és megtömi kakastollal; akkor a nyakába borul a fiának: Szegény fiam! hát arra neveltelek én téged, hogy tyuktollas ágyat vessen a feleséged! Megannyi kész veszedelem a szegény fiatal asszonynak. Sohasem biztos benne, mikor kell kiugrani a házból; alattomos, bizalmatlan lesz; a gyermekek gyanakodók, árulkodók. Ez aztán így megy a családban nemzedékről nemzedékre, míg ki nem pusztul. Oh a banya tud rontani még halála után is. Álnoksága vérből-vérbe plántálódik át harmad- és negyedigig.

Ez a banya. Másutt ezt boszorkánynak hívják és neki tulajdonítanak mindenféle nyavalyát, sebet, tályogot, jégesőt, forgószélet; de mi már nem hiszünk a boszorkányokban. Boszorkány nincs, hanem banya akad minden faluban.

Már most oda nézzetek. Ahol jön a Patak banya; épen most lépett át a kert gyepjén és a gyalogútra tér, mely a buzavetések közé visz.

Mit beszéltek ti a ti vasutaitokról és azokról a vörös szemű szörnyetegekről, melyek azon a két keskeny sinen éjjel és nappal lótnak-futnak fel-alá, mint az átkozott lélek, mely elveszett üdvösségét keresi? Az a lihegés, melyet az elől járó szörnyeteg tesz, a ti korotok nyereség és élvezet utáni vágyát fejezi ki. Kész mindent összeválni, a mi örült rohamának ellene áll. Hát a ti kátyus, döcögős országotaitok, melyeknek poros, sáros, fojtó, tikkasztó prózája kieszi a tüdőt és szemet! Két kerékvágás van rajta, egyik a hintóké, másik a fakó szekereké. Itt-ott nagy

nyörgést a szüle vezénylete alatt: «Szerelmes atyám az úr Jézus Kiszthusban». Sokszor megtörténik kivált Jánoskán, hogy imádság közben el is alszik. De a kegyetlen szüle felébreszti. Végig kell azt mondani, hallod, egészen, mert látod, a jó isten is egész napot adott nekünk. Csak olyan hosszú ne volna! Bezzeg jó ám aztán, mikor a bezáró imádságra kerül a sor:

Három angyal fejem felett,
Egyik őriz, másik vigyáz,
A harmadik bevisz az örök boldogságba. Amen.

Ez a legkedvesebb imádsága Jánoskának, mert a hol az Amen végződik, az ő közös fejének ott

Mikor Robur néhány nap előtt megkerülte a Horn hegyfokot, szándéka volt részt venni a Csónak-tenger és visszatérni az X. szigetre. De a cyclon magával ragadta az *Albatrost*, aztán tovasodott, keresztül a déli földszarkon. Most ismét csaknem visszakért az eredeti irányba, és a hajó-csavarok megrongáltatása nélkül a késelem csak csekély jelentőséggel bírt volna.

Tehát a léghajó visszatérőben volt az X. szigetre. Hanem, mint Turner Tamás felügyelő megjegyzi, odáig még hosszú volt az út. Valószínűleg kedvezőtlen szelek ellen kell majd küzdeniök. Az *Albatrosnak* egész mechanikai erejére szükség lesz, hogy a kitűzött határidő alatt elérkeshessék rendeltetése helyére. Rendes időben rendes sebességgel ezt az utat megegyeztetni volna három vagy négy nap alatt.

Innét eredt Robur azon elhatározása, hogy horgonyt vet a Chateau szigeten, a hol eléggé kedvező körülmények közt javítható ki legelőbb az egyik hajócsavart. Ezentul legalább nem kellett félnie, hogy az ellenkező szél felé hajtana, holott pedig éjszak felé akarna menni. A szükséges kijavítások elkészülhetnek, mire az éjszaka

— Robbanjon fel hát! — viszonzá Evans Phil. A mint látjuk, a két utitárs mindenben egyetértett, még abban is, hogy mindketten borzasztó egykedvűséggel néztek eleje a halálnak.

— El van ön látva mindennel, a mi szükséges? — El! . . . A múlt éjjel, mialatt Robur és emberei csak a léghajó megmentésével foglalkoztak, belopóztam a löporos kamrába és egy dinamit-töltényt hoztam magammal.

— Prudent bácsi, lássunk azonnal a munkához.

— Nem, csak ma este. Mikor besötétedik, bemegyünk a rekeszünkbe és ön örködni fog, hogy engem senki se háborgasson.

A két utitárs szokás szerint este hat óra tájban ebédelt. Két óra múlva visszavonultak kabinjukba, mint egy pár olyan ember, a ki egy álmatlan éj fáradalmait akarja kipihenni.

Se Robur, se más valaki nem sejtette, milyen katasztrófa fenyegeti az *Albatrost*.

Prudent bácsi terve a következő volt: A mint Evans Phil előtt kijelentette, sikerült belopóznia a löporos kamrába, a mely a hajó-

Prudent bácsi megfontolta, hogy mihelyt a hajócsavar ki lesz javítva, a léghajó tovább folytatja útját éjszaka fele, de az elindulás után Robur és emberei kétségkívül a hajó hátulsó részére fognak jönni, hogy a hátulsó csavart is rendbehozzák. Ezen emberek jelenléte a kabin körül háborgathatná Prudent bácsit a műveletei végrehajtásában. Ennélfogva elhatározta, hogy kanócot fog használni oly czeleből, hogy a robbanás csak egy bizonyos, meghatározott határidőben következék be.

Igy szólt Evans Philhez: — A tölténnyel együtt löport is vettem magamhoz. Ezzel a löporral kanócot fogok készíteni, a melynek hosszúsága arányban lesz az idővel, a mennyi az elégsre szükséges. A kanócot végig beleillesztem a gyutacsba. Ejjelkor szándékozom meggyújtani, úgy hogy a robbanás hajnali három és négy óra közt történjék.

— Nagyon helyes! — viszonzá Evans Phil. A mint az olvasó láthatja, a két utitárs oda-jutott, hogy a legnagyobb hidegérzséggel mérlegelje a borzasztó pusztulás körülményeit, a melyben ők maguk is el fognak veszni. Anyi

1. Kir. kath. főgymnázium. — 2. Stefánia leánynevelő-intézet. — 3. Megyeház. — 4. Gallocsik-féle ház. (Az egykori Rákóczy-ház). — 5. Kir. törvényszék. — 6. Városi redout és Széchenyi-kör.

EPERJES ELHAMVADT RÉSZÉEL. — DIVALD KÁROLY FÉNYKÉPE UTÁN.

beköszönt. Akkor aztán igyekezni fog kiszabadítani horgonyát, ha azonban az nagyon erősen beékelte volna magát a sziklák közé, akkor ketté vágatja a kötelet és horgony nélkül indul el az egyenlítő fele.

Mint az olvasó láthatja, ez a manőver volt a legegyszerűbb s egyszerűbb a legjobb.

Az *Albatros* legénysége tudván, hogy nincs vesztegetni való idő, elszántan a munkához látott. Prudent bácsi pedig Phil Evanssal ezalatt egy párbeszédet folytatott, a mely rendkívül komoly következményeket vont maga után.

— Evans Phil, — mondá Prudent bácsi, — elhatározta-e, úgy mint én, hogy feláldozza életét?

— Elhatároztam épen úgy, mint ön.

— Még egyszer kérdem, kétségtelen-e, hogy semmit se remélhetünk Roburtól?

— Semmit!

— Nos hát, Evans Phil, én tisztában vagyok elhatározásommal. Miután az *Albatros* még ma este utra fog kelni, az éjszaka nem fog elmúlni a nélkül, hogy munkánkat be ne végeztük volna. El fogjuk törni Robur mérnök madarának szárnyait! A léghajó ma éjjel fel fog robbanni!

test egyik rekeszében volt elhelyezve. Itt kére kerített bizonyos mennyiségű löport és egy dinamit-töltényt, hasonlót azokhoz, a melyeket a mérnök Dahomejben használt. A kabinjába visszatérvén, gondosan elrejtette a töltényt, a melylyel fel akarta robbantani éjjel az *Albatrost*, miután a léghajó ismét útnak indult.

E percében Evans Phil megvizsgálta az utitárs által ellopott robbantó készüléket.

Az érzékelése körülbelül egy kilogrammnyi robbantó anyagot tartalmazott, a mely több mint elég volt ahhoz, hogy a léghajót és csavarait teljesen szétrombolja, de ha egyszerre nem is semmisítene meg, a lezuhanás teljesen befejezné a borzasztó művet.

Semmi se volt könnyebb, mint ezt a töltényt letenni a kabin egyik szögletébe úgy, hogy átszakítsa a fedélzetet és szétrombolja magát a hajótestet is.

De a robbanás előidézésére feltétlenül szükséges volt elszütni a töltény gyutacsát. Ez volt a mütétel legkényesebb része, mert a gyutacs elszütnése csak rendkívül pontosan kiszámított időpontban következhetett be.

gyűlölet volt bennük felhalmozva Robur és emberei iránt, hogy a saját életük feláldozása csekélységnek látszott ama czeleléréhez képest, hogy az *Albatros* összes utasaival együtt megsemmisüljön.

Elismerték, hogy örütség, sőt talán undokság volt a mit tenni készültek! De hiába, ide juttatta őket az öt hétig tartó harag és düh, a melyet kénytelenek voltak magukba fojtani, a nélkül, hogy lecsillapíthatták volna!

— Hát Frycollin? — mondá Evans Phil. — Vajjon van-e jogunk az ő élete fölöl rendelkezni?

— Hiszen a magunkét is feláldozzuk! — felelé Prudent bácsi.

Nagyon kétséges, vajjon Frycollin ezt az érvet kielégítőnek ismerte-e volna el.

Prudent bácsi azonnal a munkához látott, mialatt Evans Phil a kabin körül történő dolgokat kísérte figyelemmel.

A legénység még mindig a léghajó előrészén dolgozott. Nem kellett háborgattatástól tartani.

(Folyt. köv.)

AZ ERDÉLYI NÉPIPAR KÉRDÉSÉHEZ.

Irtá Herman Ottóné.

Ujabb időben annyit beszéltek, irtak és tettek az erdélyi népipar ügyében, hogy önhietség volna részéről az képzelné, hogy a mit én írok, vagy tehetek, képes lesz e fontos kérdést megoldani, vagy csak kielégítőleg is a helyes irányba terelni.

Azonban — jóllehet a népipar általában az ipar fejlesztését nem szabad és nem is lehet az egyéni izles szeszélyeire bízni — irányának megjelöléséhez hozzájárulhat bárki, a kinek jóakarátán, egyszerűtén kívül itt-ott egy életrevaló, gyakorlati eszméje is akad.

Sőt tovább megyek. Azt hiszem, hogy kötelességet teljesít mindenki, a ki véleményét, esetleg tanácsait, ha azok csak egy lépéssel visznek is előbbre a még töretlen, göröngyös uton — leplezetlenül és tartózkodás nélkül a nyilvánosság bíráló foruma elé viszi — a nélkül, hogy azokat föltolni akarná, — s így alkalmat nyújt az illetékeseknek a sok jó és kevésbé jó közül a legjavát kiválogatva s azt összegezve, egy tudatos, egységes irány megteremtésére.

Hiszen «több szem többet lát» s apró patakokból nagy, világkereskedelmet közvetítő folyók lesznek.

En is kötelességet vélek teljesíteni, midőn e képpel a közönség elé járulok s néhány kisérő szóval lehetőleg röviden egyéni nézeteimet ez ügyben kifejezni megkísértem.

Nem szándékom, hogy az erdélyi részek válságos, szorongatott helyzetét bővebben fejtegessem. Ismeri azt jól mindenki, a ki hazája viszonyainak fejlődését aggodó figyelemmel, szeretettel kíséri.

Egyszerűen jelezni kívánom, hogy mikor az E. M. K. E. tevékenységének egy részét — mint egy ösztönszerűen — az ipar fejlesztésére irányozta, rátette kezét az eleven sebre, mely gyógyításért, még pedig mielőbbi, gyökeres gyógyításért kiált.

Erdélyt természeti viszonyai, geográfiai fekvése is az iparra utasítják, mondhatni kényszerítik s így minden mozgalom, mely az ipar fejlesztése érdekében indul, időszerűnek és helyes irányban haladva üdvösnek mondható.

Fejlesztetni kell az ipart! ez a jelszó általánosságban. De fejleszteni kell a boldogtalan, elszegényedett nép iparát is, ez a dolognak sürgősebb, égető része, mert ez a megélhetés, a mindennapi kenyér szorosan vett kérdése.

Fejlesztetni! de mily irányban?

Részben esalódtam.

A mit itt láttam, az kétségtelenül haladás, még pedig sok fáradság, kitartó munkásság s az intezők részéről elvitázhatatlan jóakarát gyümölcse, de nem tudatos irányban haladó és fejlődő működés eredménye.

Igy a tájékozatlan, nagy közönség néz, bámul és — tétovázik, nem tudja mit, miért és mennyire ke l becsülnie. Csak egyesek, az avatottabbak közül tudják vagy sejtik mi volt, mi van és minek kellene lenni?

Azok a régi himzetek, melyek e kincs-halmaznak gyöngyeit képezik, előbb-utóbb elfognak s így nem alkalmasak arra, hogy egy népiparnak — melynek feladata folyton fejlődő, szakadatlan kereseti forrást teremteni — piacját állandóan benépesítsék.

Amateurok vagy szakemberek összevisszárólják, halomra gyűjtik azokat s mint megnézni való ritkaságot, mutogatják egymásnak; de egészben véve holt kincs maradnak s népiparról itt szó sem lehet, mert csak kiváltságosok birtokába jutván, a közre nézve elvesznek, legfeljebb egyegy kiállításon látnak ismét napvilágot.

Az új «varrottasok» szépek, de — nézetem szerint — nagyrészt használhatatlanok. Megmondom, miért.

Azok, a kik e czikkeket állandóan vásárolni

RÉGI «VARROTTAS» SZÖVETEK ÉS MÁR ERDÉLYI HÁZI IPARCIKKEK Mint szobadisz. (HERMAN OTTÓNÉ GYŰJTEMÉNYÉBŐL.)

